

V Každé životní situaci musí člověk vybírat mezi lepším a horším. Rozhoduje se, jakou cestu vybrat, aby byla co nejschůdnější a nejpohodlnější pro něj samotného, nebo volí tu, která je sice strastiplnější, ale o které ví, že přináší dobro i druhým, ne jenom jemu samému. Ale podle čeho se vlastně lidský tvor rozhoduje, co je lepší a co horší? Jak pozná, co je dobré a co je zlé? Dají se takové věci poznat rozumem, citem, dají se naučit? Rodí se člověk s určitým citem pro rozlišování dobrého a zlého? Celým životem člověka prostupuje otázka po dobrém a zlém. A nevyskytuje se pouze na úrovni každodenní problematiky a volby, ale je obsažena i v samotném smyslu života každého jednotlivce. Za života se sám sebe člověk ptá, zda to či ono dělá dobře, zda je výsledek jeho snažení v souladu s jeho představou vlastní realizace, jestli je koherentní s našimi nejvyššími hodnotami, našimi dobry a naplňuje tím tedy námi určený smysl života. Po smrti se ptají a především hodnotí druzí, neboť my sami již nejsme schopni hodnotit, jakým způsobem jsme prožili svůj život, co významného jsme vykonali. Ale co když ti, kteří hodnotí, mají hranici mezi dobrým a zlým jinde než my? Byl potom celý náš život zbytečný? Nám takový nemusel připadat, ale už jim to vymluvit nemůžeme, vždyť jsme přeci mrtví a nemůžeme se bránit nebo obhajovat své skutky.